

E SZÁMUNK SZERZŐI

Beke Zoltán helytörténész, a ZMTE elnöke, Rozsnyó.

Blaskovics József (1910–1990) CSc műfordító, nyelvész, turkológus professzor. A Károly Egyetem modern turkológiai tanszékének alapítója. A Prágai Magyar Kultúra magyar tanfolyamainak vezető tanára. Török hódoltsági okiratokkal foglalkozott, melyeket kritikai forráskiadványokban jelentetett meg. 1929-ben érettségizett a komáromi bencés gimnáziumban. 1931-ben végzett a pozsonyi tanítóképzőn, 1943-ban pedig a szegedi tanárképző főiskola matematika-fizika szakán. 1938–1946 között a galántai, 1946–1947 között a bazini, 1947–1950 között a Pozsony–Főrév-i polgári iskolában matematikát és fizikát tanított. 1943–1945 között orientalisztikai tanulmányokat folytatott az ELTE-n Németh Gyulánál és Fekete Lajosnál, 1945–1948 között pedig Jan Rypka professzornál a prágai egyetemen. Doktorálása után 1950–1978 között a prágai Károly Egyetemen turkológiát és hungarisztikát oktatott. 1955-ben megalapította a Károly Egyetem turkológiai szemináriumát, s tankönyveivel megalapozta a modern cseh turkológiát. 1962-től docens, 1963-tól a tudomány kandidátusa (CSc.). Élete végéig Prágában tevékenykedett. Munkássága miatt a cseh belügyi hatóságok is többször kihallgatták. Részt vett a Török Nyelvészeti Társaság (TDK), a Török Történelmi Társaság (TTK), a P.I.A.C. valamint a Nemzetközi orientalisztika kongresszuson Moszkvában (1960). Előadási ciklusa volt Törökországban, Magyarországon és Romániában. Elsősorban a törökök magyarországi uralmának forrásaival és azok kiadásával foglalkozott. Török eredetű nyelvi jelenségeket is kutatott a cseh és szlovák nyelvben, valamint szlovákiai helynevekben. Néprajzi kutatások, magyar és török tankönyvek és mai török irodalom megjelentetése is fűződik nevéhez. Török, azerbajdzsáni, tatár, kazah és bengáli nyelvből cseh és magyar nyelvre fordított szépirodalmi műveket. Magyarra fordította és kiadta a feltételezett magyar ősgeszta török nyelvű változatát, a Tarih-i Üngürüszt (1984). Több művében tudományosan feldolgozta a felvidéki vonatkozású török forrásokat. Egyik fő műve (A kegyes szultánok és a nagyságos erdélyi fejedelmek – I. és II. Rákóczi György – levelezése a Kassai Királyság ügyében) mindmáig kéziratban maradt. A Török Nyelvészeti Társaság (Türk Dil Kurumu, 1957) levelező tagja, valamint a P.I.A.C. (Permanent International Altaistic Conference) tagja. Munkája elismeréseként a Török Köztársaság elnöke 1973-ban díszoklevelet adományozott neki, a Nemzetközi Kulturális Kapcsolatok Intézete pedig 1975-ben díszoklevéllel és emlékéremmel tüntette ki. 1978-ban megkapta a Kőrösi Csoma Sándor Emlékplakettet.

Borsos Szabolcs PhD kutató-filozófus, mentálhigiénés szakember, A Bolyai Líceum tanára, Marosvásárhely.

Cey-Bert R. Gyula PhD szociológus, gasztronómus, író, Bangkok. A kaposvári Központi Általános Iskola elvégzése után a Táncsics Mihály gimnáziumban kezdte meg középiskolai tanulmányait. Középiskolásként a tantervben elvárnál messze túltanulmányozott irodalmat és történelmet, és sokat sportolt. Az 1956-os forradalom kitörésének hírére 1956. október 25-én Budapestre utazott, ahol csatlakozott a Pongrácz Gergely vezette Corvin-közi felkelőkhöz. A belváros eleste után sikerült visszatérnie Kaposvárra. Középiskolája több osztályában is beszámolt tanárainak és diáktársainak a pesti küzdelmekről és forradalmi napokról. A városban köztudottá vált, hogy aktívan részt vett a pesti fegyveres harcokban, tanárai figyelmeztették, hogy az ÁVO újjá szerveződik, és ha túl akar élni, menekülnie kell,

elhagyja az országot. November 21-én Ausztriába ment, ahol a Kammer am Attersee-i magyar tannyelvű gimnáziumban, az Ungarisches Realgymnasiumban érettségizett. A középiskola elvégzése után 1958 és 1965 között a svájci Genfi Egyetemen folytatta tanulmányait, ahol 1960-ban a több mint 120 fős magyar diákközösség elnökévé választották. 1962-ben kereskedelmi diplomát szerzett a Genfi Egyetem Gazdasági és Társadalmi Karán. Doktori disszertációját a párizsi Sorbonne-on írta meg Jean Cazeneuve professzor témavezetésével a Nemzeti konyha és a gasztronómiai civilizációk pszichoszociológiája címmel, majd Robert Girod professzornál védte meg a Genfi Egyetemen. 1966-ban Genfben megalapította kutatóintézetét, az Institut de recherches de Motivation et de Communicationt, amelynek igazgatója lett. Kutatási területe a marketing és a reklámpszichológia volt; vásárlási, étkezési és utazási szokásokat tanulmányozott. Ötévnyi Németországban, Ausztriában, Belgiumban, Franciaországban, Hollandiában és Svájcban végzett kutatást követően az új étkezési trendekről szóló tanulmányt írt, melyet széles körben elismerték. Idővel szoros kapcsolat alakult ki közte és Mindszenty József hercegprímás között, aki száműzetésben élt a Pázmáneumban. Genfből többször is meglátogatta a bíborost Bécsben, és segítette neki megírni Szent István királyról szóló könyvét. Cey-Bertet Mindszenty ajánlására megkapta a Szent Lázár Rend Lovagkeresztjét. 1973-74-ben az Association Suisse-Turquie alapítói között volt, amely egy aktív egyesület, amelynek célja a svájci és török közösségek közötti baráti kapcsolatok ápolása. 1981-től munkája egyre inkább a Távol-Keletre összpontosult, üzleti kapcsolatokat épített ki Hongkongban, Oszakában, Bangkokban és Szingapúrban. Bangkokban megalapította a Gastronomy Research International kutatóintézetet, ahol fő kutatási területe az ázsiai étkezési szokások vizsgálata volt. Kutatásainak eredményeként a világon elsőként azonosított két nagy civilizációt az ókorban gyökerező gasztronómiai szokásaik alapján. Kutatásainak köszönhetően egyre több nagy légitársaság és luxushotel kereste meg szakértőként szolgáltatásaik és gasztronómiai stratégiáik fejlesztése érdekében. Nemzetközi gasztronómiai konferenciái, amelyeken ínycsínai konyhát párosít francia borokkal, olyan sikeresek voltak, hogy ismert és keresett személyiséggé vált a nemzetközi gasztronómiai színtéren, Thaiföldről Indonéziáig és Szingapúrig. Cey-Bert nemzetközi szimpóziumokat és kongresszusokat szervezett a Távol-Keleten töltött időszakában. Cey-Bertet 1984-ben Bangkokban a Gasztronómiai Világtanács főtitkárává, 1996-ban pedig Mexikóvárosban a Gasztronómiai Világtanács elnökévé választották. Gasztronómiai tevékenysége mellett a magyar őstörténet és vallástörténet kutatásával is foglalkozott. Magyar őstörténet kutatást végzett Kínában, Ujguriában, Tibetben és Belső-Mongóliában. Sintoista szerzetesként Japánban, buddhista szerzetesként pedig Thaiföldön tanult vallástörténetet. Japán és Thaiföld mellett Laosz animista hegyi törzseinek és Mianmarnak (1989-ig Burma) vallástörténeti kutatásait is végezte. Cey-Bert vallástörténeti kutatásai során megismerte az üldözött karen népet, akik 1949 óta harcolnak a mianmari (burmai) kormány ellen a karen önrendelkezésért. 1992-ben a karen ideiglenes kormány Cey-Bertet nevezte ki nemzetközi nagykövetévé, és jelentős diplomáciai erőfeszítések után sikerült elérnie, hogy a kareneket felvegyék a Képviselő nélküli Nemzetek és Népek Szervezetébe (UNPO). Cey-Bert minden évben több hónapot tölt a karenekkal, ahol a mai napig nagy tisztelet övezi. Magyarországon 1993-ban megalapította a Magyar Borakadémiát és megszervezte az első Budapesti Borfesztivált. 1996-ban visszatért Magyarországra, és megalapította a Cey-Bert Kutatóintézetet Budapesten, ahol tanácsadóként dolgozott neves szállodák és jelentős magyar vállalatok számára. 2000-től hat évig gasztronómiát és vendéglátást oktatott a Kodolányi János Egyetemen. 2021-től a Magyarságtudományi Intézet főtanácsadója. Tagja a Nemzetközi Borakadémiának és a Magyar Borakadémiának; a Gasztronómiai Világszövetség tiszteletbeli elnöke. 1998 óta főként borászatról és gasztronómiáról, vallástörténetről és őstörténetről ír könyveket, de verseket és regényeket is publikált.

Történelmi tárgyú könyvei: A Sólyom embere útjai – A fehér tigris szellemének harcosa – A Sólyom népe – Atilla, a Hun üzenet – A pozsonyi csata, Koppány – A Fény harcosa – 1526: a végzetes mohácsi úttévesztés. Béke vagy 150 év háború! – Végvári oroslánok. Élni és halni a hazáért, – Nincs más út, csak a szabadság. Bocskai–Bethlen szabadságharc török szövetséggel – A szabadságharcos. Egy élet 1956 szellemében – Atilla – Gelecek Nesillere Mesaj. – A Székely Hadosztály. Erdélyért! A magyar szabadságért! – Atatürk magyarjai. Visszavágás Trianonért – Fenn az égen hun Nap ragyog. Az Ázsiai Hun Birodalom felemelkedése – Sólyma Atilla – A szkíta turul dinasztia örökösei. Könyvei a magyar mellett négy nyelven jelentek meg: franciául, angolul, németül és törökül. Megkapta a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjét, Arany Oklevelet a Kínai Konyha és Francia Borok Nemzetközi Szimpóziumán (Hongkong), a Kulináris Nagyhatalmak Csúcstalálkozó Díját (Bangkok), a Gasztronómiai Tudományok Világszövetségének elnöki díját (Mexikóváros), Pro Comitatu Somogy díjat, Pesti Srác 1956 díjat és Bárdudvarnok díszpolgára lett,

Csámpai Ottó PhD etnopszichológus, ny. hab. egyetemi docens, a Szent György Lovagrend felvidéki nagypriorja, Nyitra-vidéki. Felsőfokú katonai végzettséget szerzett, majd a prágai Károly Egyetemen folytatott posztgraduális tanulmányokat. 1988-tól a filozófiai tudományok kandidátusa, 2001-ben habilitált. 1994-től a pozsonyi Szlovák Műszaki Egyetem oktatója, 2003-2005 között a Trencsényi Egyetem rendkívüli egyetemi tanára, majd 2006-tól a Nagyszombati Egyetem munkatársa, emellett az izsevszki Udmurt Állami Egyetem, a budapesti Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem meghívott előadója, és több magánegyetem és főiskola tanára is volt. A politikai rendszerváltás után a mai Szlovákia területén a szociológiai módszertan öt képviselője között említik őt. 1990-ben a Magyar Ifjúság Érdekeit Védő Szövetség egyik ügyvivője volt. Pozsonyban többedmagával létrehozta az Esterházy János Klubot. 1991-ben vezető szerepet játszott az első Esterházy János Napok megszervezésében. 1994-től a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület elnökségi tagja, majd az egyesület tudományos tanácsának tagja. 1997-től a visegrádi Szent György Lovagrend tagja és nevéhez fűződik a rend Felvidéki Nagypriorátusának megszervezése. 2010-ben Nyitra-vidéki létrehozta a Jurta Látványtárat, amely azóta sikeresen működik és Nyitra-vidéke kulturális központjává vált. 2018-tól az Izsevszki Orvosi Egyetem tudományos folyóirata „Здоровье, демография, экология финно-угорских народов” (Health, Demography, Ecology of Finno-Ugric People) szakmai bizottságának a tagja. Több szociológiai kutatást végzett Szlovákia magyar lakta területein. Beutazta Belső-Ázsia nagy részét, járt Kínában és Indiában. 2013-ban Magyar Arany Érdemkereszttel tüntették ki.

Cser Ferenc MTA-doktor, a kémiai tudomány kandidátusa, vegyész, ny. anyagkutató, Queanbeyan, Ausztrália. 1938-ban született Budapesten. A Budapesti Műszaki Egyetemen szerzett vegyészmérnöki oklevelet 1961-ben. Első munkahelye az Ipari Vegyszergyárban volt, ahol technológusként kezdett dolgozni, majd két hónap után a Chinoin technológiai laboratóriumába került. Itt szintézismunkát végzett fél évig. Ezután 1962-ben a Műanyagipari Kutatóintézetbe ment dolgozni, ahol az epoxid kémia területén laboratóriumi vezető lett. 1964 végén a Távlati Kutatási Osztályra került, mint röntgenes, szerkezetvizsgáló. 1965 szeptemberétől 1966 szeptemberéig a zágrábi Rudjer Boskovic Intézetben végzett röntgen egykristály felvételi munkát, majd 1969 szeptemberétől 1970 márciusáig a moszkvai Institute Krisztallografija keretén belül végzett hideg kamrás felvételeket és szerkezetszámítási munkát. Az ekkor begyűjtött krisztallográfiai adatokat az MTA KKI laboratóriumában összegyűjtöttekkel egyetemben feldolgozta és öt monomer kristály és molekulaszámítását megoldotta, az eredményeket publikálta. 1970-ben védte meg doktori értekezését a BME-n. A továbbiakban a folyadékkristályos polimerizációval is foglalkozott, és továbbra is szerkezet meghatározás, fázis azonosítás és fizikai kémiai

vizsgálatok képezték kutatási területét. 1974-ben kandidátusi fokozatot szerzett. 1982-ben a Műanyagipari Kutató Intézet Szintézis Osztályának vezetésével bízták meg. Itt elsősorban poliészter gyanták ipari fejlesztési és alkalmazási feladatok megoldását irányította 6 évig. Ez idő alatt több szabadalom kialakításában vett részt. 1984 végén egy hónapot töltött Japánban, nagyrészt a Hokkaido Egyetemen végzett kísérleteket. 1989 közepétől Ausztráliában, a Monash Egyetemen kezdett kutatómunkát végezni az optikai kábelek nedvesség elleni védelme témakörben. Közben 1991-ben megszerezte az MTA tudományok doktora címet. A Melbourne-i Egyetemen elsősorban polimerek visszaforgatása, természetes nyersanyag hulladékok polimer rendszerekbe dolgozása témakörrel foglalkozott. Ezután egy évet Szingapúrban dolgozott, ahol a hőszűrő ablakok polimer rendszerének teljes előállítási technológiájának kidolgozásában vett részt. 2005-ben ment nyugdíjba. Magyar östörténeti főműve 2000-ben jelent meg Gyökerek. Tanulmányok a magyar nyelv és nép Kárpát-medencei származásáról címmel.

Csihák György (1934-2023) egyetemi doktor, közgazdász, történész, a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület volt elnöke, Zürich. 1934-ben született Budapesten. Megélte az 1941-45-ös világháborút és egyetemistaként 1956-ot. Sikeres közgazdászként állami főhivatalokban dolgozott, de 1971-ben külföldre kellett menekülnie. Svájcban telepedett le, és dolgozott Németországban, Amerikában is. Szakmájában további sikereket ért el, egyetemi előadónak hívták és kormányzati tervezetekben kérték véleményét. Ugyanakkor hű maradt a magyar történelemhez, amivel egyre többet foglalkozott. 1985-óta a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület alapító elnöke, amelynek célja a magyart történelem elfogulatlan kutatása. Az egyesület a legégetőbb kérdések terén évente Magyar Östörténeti Találkozót tartott, a nyugaton élő történelem-kutatók függetlenségét kihasználva, majd a hazaiakat is bekapcsolva. Később ez kiegészült a Magyar Történelmi Iskolákkal és az Övezeti Történész Találkozókkal, körbejárva a Kárpát-medencét. A közös rendezvények előadásai nyomtatott kötetben megjelentek, ma már a világhálón elérhetők az újabb tematikus konferenciák anyagai is. A ZMTE hatalmas vállalkozása volt a Kodolányi János Főiskolával együtt a kétéves, miniszteri engedéllyel bíró magyar történelem-tanár továbbképzés, amelynek tananyagát a ZMTE kutatási eredményei adták, és három szomszédos ország hat városába jutottak el vele, két átfogó oktatási segédkönyvet, tanulmánykötetet írva hozzá. A továbbképzés sikeres elvégzői számára kiadtak 173 latin és magyar nyelvű okiratot. Ő maga leginkább a Történelmi Magyar Alkotmányt kutatva a magyar Megszentelt Korona jogfolytonosságát és a magyarországi közjogi rendezés szükségességét hirdette. Munkássága még igen sok érdekességet tartalmaz, minden fontos kérdéshez hozzászólt, az egyesületi élettel pedig az egyetemes magyarság számára egyedülálló teljesítménnyel biztosította az elméleti eligazítást égető nemzeti és történelmi kérdéseinkben. Megjelent több mint száz szakdolgozata négy nyelven. Szakcikk írója a Kanadából szervezett, négy kötetes Encyclopaedia Hungarica, egyetlen magyar történelmi lexikonnak, amit 844-en írtak az egész világról közel tíz évig. A lexikon tulajdonosa a ZMTE.

Darai Lajos PhD, a filozófiatudomány kandidátusa, prof. emeritus, Kodolányi János Egyetem, Kápolnásnyék. Az ELTE BTK-n filozófia–magyar szakon szerzett diplomát 1979-ben. 1983-ban egyetemi doktor, ELTE BTK. 1979-től 1995-ig a Budapesti Műszaki Egyetem Filozófia Tanszékén tanársegéd, majd adjunktus, mellette más egyetemeken óraadó tanár. 1986-1995: ELTE Eötvös Collégium filozófia szakvezető tanára. 1995–96-ban a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Művelődéstörténeti és Filozófia Tanszékén habilitált egyetemi docens, csoportvezető. 1996-tól nyugdíjazásáig a Kodolányi János Főiskola főiskolai tanára és 2000–2005 között kutatóprofesszora, 1997–2000-ig oktatási főigazgató-

helyettese volt. 2008-tól a ZMTE díszelnökségének tagja, a ZMTE Tudományos Tanács titkára, a KJE–ZMTE történelemtanár-továbbképzések felelős szervezője, a ZMTE Acta Historica Hungarica Turiciensia című online periodika főszerkesztője, a Pannon Kultúráközösség Kutató és Képzőközpont Folyóirata szerkesztője. Kutatási területe tudományfilozófia, ismeretelmélet, egyetemes filozófiatörténet, magyar filozófiatörténet, XX. századi filozófia, kultúrtörténet, filozófiai ökológia, vallásfilozófia, történetfilozófia, etikátörténet és etikai érvelésmódok, Európa őstörténete. Tudományos ösztöndíjas volt Bécsben, Grazban, Wolffenbüttelben. Szerzője, ill. társszerzője 24 könyvnek, 250 könyvrészletnek, folyóiratcikknek és online tanulmánynak, szerkesztett és lektorált 53 könyvet, írt 26 egyetemi jegyzetet, online tananyagot.

Rókusfalvy Pál az MTA (pszichológia tudomány) doktora, nyugalmazott egyetemi tanár, Budapest. 1989-től 2015-ig az Európa Mozgalom Magyar Tanácsa (EMMT) ügyvezető alelnöke, 1992–2002 között a Nemzetközi Európa Mozgalom (EMI) Elnökség egyik alelnöke. Az 1992-es budapesti (az Országgyűlés Felsőházi Termében megrendezett) Európa Kongresszus megszervezője. Magyar Érdemrend középkeresztje kitüntetéttje.

Fejes Pál (1931–2016) a kémiatudományok kandidátusa (1958), doktora (1966). Fizikai kémikus, alkalmazott matematikus, egyetemi tanár. A Magyar Tudományos Akadémia Műszaki Kémiai Komplex Bizottság tagja. 1937–1941 között Makón végezte el elemi iskoláit. 1941–1949 között a Csanád Vezér Állami Gimnázium diákja volt. 1949–1953 között a Veszprémi Vegyipari Egyetem hallgatója. 1953–1957 között a BME-n Schay Géza aspiránsa volt. 1957–1968 között a Magyar Tudományos Akadémia Központi Kémiai Kutató Intézet osztályvezetője. 1958–1963 között az ELTE TTK alkalmazott matematika szakán tanult. 1964-ben Baltimore-ban Ford-ösztöndíjas volt. 1967–1969 között az ELTE előadója volt. 1968–1970 között a Magyar Tudományos Akadémia Izotóp Intézetének osztályvezetője. 1971–2001 között a József Attila Tudományegyetem tanára, 1971–1996 között tanszékvezetője volt. 1978-ban a Dortmundi Egyetem vendégprofesszora volt. 1980–1996 között a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének Csongrád megyei szervezetének elnöke volt. 1992-ben habilitált. 2001-ben nyugdíjba vonult. 2003-tól emeritus professzor volt. Kutatási területe a zeolitikémia és a heterogén katalízis. Hobbija az ókortörténet és az epigráfia kutatása volt.

Forrai Sándor (1913–2007) budapesti gyors- és gépírástanár, rováskutató, református presbiter. Több alkalommal kísérelte meg ősi emlékek alapján összeállítani a korszerű rovásábécét. 1973-ban Bárczy Zoltán 1971-es ábécéjét rajzolta át, három évvel később a Marsigli-féle táblázatot vette alapul. Egy botra rótt középkori székely kalendárium és egyéb rovásírásos emlékeink című, 1985-ös könyvében a 24. oldalon közli azt a változatát, aminek forrása feltehetően Györffy György 1971-ben, majd 1977-ben megjelent ábécéje. Ebben az ábécében nem voltak megkülönböztetve az A és Á, az E és É betűk, valamint a rövid és hosszú magánhangzó párok, és csak egy bogárjel szerepelt. 1986-ban már külön betűket szerepeltetett az A–Á és az E–É párnak, de egy jellel jelölte az O és az Ő rövid és hosszú változatát. Csak 1994-ben megjelent ábécéjében fordult elő először, hogy minden párnak külön betűt adott, bár a korábbi Ű-t teljesen lecserélte egy bogárjel alakúra, ami miatt az azonossá vált az Ű-vel. Utolsó, végleges ábécéjét 1995-ben alkotta meg, ebben visszatért a korábbi Ű betűjéhez.

Gonda Ferenc történész, a ZMTE díszelnökségének tagja, Budapest

Götz László (1934–1992) orvos, nyelvtörténész. Fő műve a Keleten kél a Nap c. ötrészes tanulmánygyűjtemény. A Tapolca melletti Halastópusztán született 1934-ben. Sümegen végezte alsóbb és középiskoláit. Érdeklődésének sokolda-lúságával már fiatalon kitűnt. 16 évesen Milont olvasott, s elmélyült az asztrofizikában. Történelemben való jártasságát, olvasottságát tanárai is felismerték. Mivel azonban „osztályidegennek” számított, és beállítottsága sem volt megfelelő, nem juthatott be a bölcsészkarra. Helyette orvostant hallgatott Pécsen. Az 1956-ot követő megtorlás elől ötödévesen Ausztriába menekült, folytatva tanulmányait. Mivel még nem beszélt jól németül, a belgyógyászat professzora engedélyezte számára, hogy latin nyelven tegye le a vizsgát. Az oklevelet Bécsben kapta meg, s végül letelepedési helyén, az alsó-ausztriai St. Pöltenben szerzett bőrgyógyász szakorvosi képesítést. Itt kezdett el – hivatása gyakorlása mellett – a korai magyar történelemmel foglalkozni. A hatvanas évek közepén egy osztrák napilap a TASZSZ hírügynökségre hivatkozva közölte a hírt: sumér hajót ástak ki a dél-uráli régióban. A hír hatására kezdte magát beleásni az archeológiai, nyelvészeti és magyar őstörténeti szakirodalomba, s látókörét szélesítendő, Bécsben beiratkozott az egyetem bölcsészkarára. Az 1970-es évek elején megismerkedett László Gyulával, aki huzamosabb ideig Bécsben tartózkodott a nagyszentmiklósi kincs ismételt vizsgálatára. Götz szemléletére a professzorral való kapcsolat nagy hatást gyakorolt. Hasonlóan jelentős segítséget nyújtott számára az ugyancsak Ausztriában élő nyelvész, Csöke Sándor. Nyelvészeti elgondolásaira Nyikolaj Trubeckoj areális nyelvkiegyenlítődései elmélete, a nyelvek oszthatatlan és lassan vagy egyáltalán nem változó alapegységeinek keresése volt a legnagyobb hatással. 1992-ben – nem sokkal utolsó tanulmánykötetének befejezése után – súlyos betegségben hunyt el. 1981-ben kezdte el magánkiadásban publikálni azokat az őstörténeti dolgozatait, melyek a „neolit forradalommal” összefüggésben teljesen új alapokra helyezték az etnikumok, kultúrák és a nyelvek rokonságának kérdését. Élesen bírálja az „indogermán” és a „finnugor” iskola nézeteit, követelve valamennyi segédtudomány bevonását a magyar és az egyetemes történelem, illetve nyelvészet vizsgálatába. Műveiben kiemelten foglalkozik a sumér kultúrával és nyelvvel. A sumér idiómát az újkőkori, kőrézkori (kalkolitikum) és kora bronzkori Elő-Ázsia legfontosabb dialektusának tartja. Az ősi elő-ázsiai nyelvi koiné, a sumér és más közel-keleti nyelvek hatása – véleménye szerint – a későbbi civilizációkra felmérhetetlen volt. Kritikája végső soron a Herrenvolk-teóriával közös talajon fogant indogermanisztika és a hangtörvényes nyelvészkedés ellen irányul. Nem hisz benne, hogy az ún. szabályos hangváltozások mindenütt, valamennyi népnél érvényesülnének, és rámutat, hogy ez csak úgy volna lehetséges, ha feltételeznénk egy egyetemes és transzcendens mozgatóerő létezését. A szabályos hangváltozásokkal szemben a nyelvfejlődésben a szemantikai változásokra, az emberi elme kreativitására helyezi a hangsúlyt, és a strukturális nyelvészet módszerével dolgozik. Ebben az összefüggésben bírálja a finnugrisztika módszereit és következtetéseit is. Rámutat az indogermán és a finnugor irány kialakulásának tudománypolitikai kapcsolódásaira. Következtetéseinek levonásakor az ún. radiokarbon-törésvonal létét nemcsak figyelembe veszi, de kialakulására is magyarázatot ad Jakucs László geológus és Makkay János régész nyomán. „Ezt a fejezetét tanítani kellene, annyira lényeges ... A 14C-es eredmények alkalmazásával két ellentmondó iskola keletkezett ... Götz László a természettudományos szakember mélyreható vizsgálata után fel tudta tárni az ellentmondás okait” – olvashatjuk László Gyulától.

Gyimóthy Gábor költő, magánkutató, Zollikerberg, Svájc.

Henkey Gyula (1920–2010) a történelemtudományok kandidátusa, antropológus, Kecskemét. 1920. december 25-én született Léván (korábban Bars megye, ma Levice, Szlovákia). 1939–42-ben a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen jogot tanult,

közben Bartucz Lajosnál antropológiát hallgatott. 1942–43-ban Bars-Hont vármegye közigazgatási gyakornoka. 1945-ben jogtudományi doktori oklevelet szerzett. 1945–46-ban az Újjáépítési Minisztériumban dolgozott. 1946–48-ban az Építési Minisztérium fogalmazója. 1948–49-ben a Pécsi Építési Főigazgatóságon dolgozott. 1949-ben a Magasépítési Vállalatnál helyezkedett el. 1950–59-ben a Növénytermeltető Vállalat kecskeméti kirendeltsége jogi tanácsadója. 1955-ben Lipták Pál, Nemeskéri János és Malán Mihály segítségével elkezdte az etnikai embertani vizsgálatait előkészítését. 1956-ban elkezdte etnikai embertani kutatásait és folytatta egészen 1997-ig. 1956–69-ig a Bács-Kiskun Megyei Népkutató Munkaközösség alapító tagja, az orvosbiológiai szekció vezetője. 1958-tól a Magyar Biológiai Társaság tagja. 1960–69-ben a Szakszervezeti Művelődési Központ előadója. 1969–84-ig a kecskeméti Katona József Múzeum antropológusa. 1990-ben lett a történelem (néprajz) tudomány kandidátusa. 1996–2005-ig a Kapu c. folyóirat Magyar múlt rovatának vezetője. 2010. augusztus 17-én hunyt el. Az alábbi kiadványokat szerkesztette: Kecskeméti Honismereti Kör Évkönyve, Kecskeméti Népkutató füzetek, Fajsi honismereti értesítő, Szakmári honismereti értesítő, Kapu folyóirat Magyar múlt rovata. Érdekesség: először az 1958. április 10-én, csütörtökön megjelent Petőfi népe napilap 2. oldalán, a Hírek rovatban említik a nevét egy előadása kapcsán, amit a kecskeméti Cifrapalotában tartott, Kecskemét és környéke jellegzetes embertípusai címmel.

Juba Ferencz. (1915-2006) ddr (med. univ. és dr. jur.) tengerészkapitány, hajóorvos és jogász, Bécs. A magyar Duna-tengerhajózási Rt. Duna nevű gőzhaján kezdte a tengerész életet. A hamarosan kitört második világháború éveiben végig a magyar Duna-tengerjáró 50 hajókon szolgált, számtalan alkalommal élve át szovjet tengeralattjáró-, vagy repülőgéptámadásokat a Fekete-tengeren. 1941-ben tengerész hadnagy, majd III., később II. tiszt lett, 1942-ben tengerészkapitányi vizsgát tett. Még a háború alatt jogi diplomát szerzett, és 1946-ben orvosi diplomát. Ekkor már részt vett a Tengerész Kézikönyv elkészítésében. A háború után a Budapest Duna-tengerjáró hajó II. tisztje lett, később a Tengerészeti Hivatalnál a tengerész utánpótlás képzésében vett részt és számos hiánypótló tankönyvet írt a magyar tengerészet számára. 1955-ben a Duna-tengerhajózási Rt. megbízott igazgatója, számtalan nemzetközi tengerészeti konferencián képviselte Magyarországot. A személyét ért támadások miatt 1962-ben Ausztriába emigrált, s innen is tengerjáró hajókra ment dolgozni. Az Atlanti-óceánon hajózó Homeric óriás utasszállító elsőszámú hajóorvosa lett, majd az akkori legmodernebb német halászati kutatóhajó, a Walther Herwig Északi-sarki vizekre induló kutatóútjának tagja. 1966-tól kórházi főorvos Sankt Pöltenben, majd nyugdíjas éveiben számos nyelven jelentetett meg hiánypótló írásokat hajóegészségtan, majd a magyar kereskedelmi tengerészet témaköreiben, valamint számos történeti vonatkozású remek írást. Haláláig a Nemzetközi Orvostörténeti és a Nemzetközi Hajózástörténeti Társaság tagja, mindkét Komárom díszpolgára, a nevét viselő komáromi Magyar Tengerészeti Gyűjtemény létrehozója, a Templomos és a Szent Lázár Lovagrend tagja. A ZMTE ausztriai alelnöke, örökös dísztagja, tagja a ZMTE díszelnökségének és Tudományos Tanácsának.

Kálnási Árpád nyelvész kandidátus, Debrecen. 1967-ben végzett magyar-történelem szakon, majd ezt követően 9 évig különböző középiskolákban tanított. 1972-től külső előadója lett az akkori Kossuth Lajos Tudományegyetem Magyar Nyelvtudományi Tanszékének, 1976-ban pedig tanársegédnek nevezték ki. 1980-tól adjunktus. 1991-től a Nyelvtudomány kandidátusa. Tudományos munkásságának fő területe a névtan, helynévgyűjtés és a nyelvjáráskutatás. Egyetemi doktori disszertációját is névtanból írta A Tisza-Túr-közének földrajzi nevei címmel. Összegyűjtötte és kiadta a fehérgyarmati járás falvainak földrajzi neveit. 1989-ben jelent meg következő, A mátészalkai járás földrajzi

nevei című kötete. Jakab Lászlóval közösen kiadták A nyírbátori járás földrajzi nevei című kötetet is. Ezenkívül különböző szakfolyóiratokban több névtani, nyelvjárási cikke is jelent. Tudományos tevékenységének középpontjában a népnyelv kutatása állt. Nyelvjárási kutatómunkájában legfőképpen Debrecen nyelvének bemutatására vállalkozott. Széles körű kutatómunkájának eredménye a 2005-ben kiadott Debreceni cívis szótár. Ez a munka döntően élőnyelvi gyűjtések anyagát tartalmazza, egy olyan korosztály nyelvi anyagát bemutatva, amely még a huszadik század elejének nyelvi állapotát őrizte. E munkája nyelvi értékei mellett jelentős történeti-művelődéstörténeti anyagot is tartalmaz a jelen és a jövő kutatásai számára. Szótári gyűjtés közben olyan szövegfelvételeket készített, amelyekből önálló könyvet jelentetett meg Cívis beszélgetések Debrecenből címen. Nyelvészeti munkásságának fontos vonulata kapcsolódik Debrecenhez, munkáival ennek a nyelvi múltnak olyan részét örökítette meg, amely nélküle nyomtalanul tűnhetett volna el a múlt homályában.

Nagy Kálmán (1909–2010) Nyíregyházán született. Iskoláit itt és Budapesten, a hűvösvölgyi főreálban, majd a Ludovika Akadémián végezte. Földmérői, ecetmesteri és korrektori tanfolyam után az ELTE-n levelezőn két és fél évig történeti szakon tanult. (1954-56.) Az 1931. évi huszárhadnaggyá avatása után hivatásos tisztként szolgált Nyíregyházán, Pápán, Munkácson, Nagyváradon és Rimaszombatban. Részt vett 1939-ben Kárpátalja visszafoglalásában; mint százados, 1941-ben az 1. lovasdandár harcaiban a Dnyeperig, 1944-45-ben a Kárpátok előterében és védelmében, majd Gyula, Békés, Alpár, Lakitelek, Kecskemét Cegléd, a Kapos völgye, a Sió partja és a Balaton körüli harcokban. 1945. október 15-én amerikai fogságból hazatért. B-listára került. Nógrád megyében négy község földreform mérnöki munkáját végezte el. Anyagi haszonlesésből eredő politikai feljelentésre 9 hónap vizsgálati fogság után fölmentették. Újabb feljelentésből is felmentést nyert. Felhívás alapján a honvédség tagja lett. (1948) A Honvédelmi Minisztériumban hadtörténeti és katonai irodalmi előadóként két katonai szakfolyóiratot alapított és szerkesztett. A Hadtörténeti Múzeum és Levéltár romjaiból való újjáteremtésében segédkezett, részt vett a Hadtörténeti Könyvtár felállításában. Hadtörténeti kutató és irodalmi munkát végzett, publikált, főleg 1848/49-cel foglalkozott. Számos előadást tartott, a Petőfi-rádióban. 1956. október 1-től a Zrínyi Miklós Katonai Akadémia hadtörténeti tanszék helyettes vezetője lett, a hadtörténeti tankönyv írásával, szerkesztésével foglalkozott. 1956. november 4-én Mindszenty József hercegprímást saját elhatározásából a Parlamentből, a szovjet harckocsik között áthaladva, az amerikai követségre menekítette. Emiatt 1959-ben végső fokon 8 évi börtönrre ítélték. 1963. március 26-án, összesen 62 havi börtön után, amnesztiával szabadult. 1964-től 25 évig nyomdai korrektor a budapesti Zrínyi Nyomdában. Eközben 30 magyar és egy szlovák–magyar filmben volt hadtörténeti szakértő, két vígszínházi előadáson történeti tanácsadó. Közben itthon és Itáliában igyekezett történeti kutatómunkát végezni. 1989-90-ben politikailag rehabilitálták, kinevezték ezredessé. 1983-tól részt vett a sárvári Huszármúzeum megalapításában. 1994 óta az itt alakult Huszármúzeum Baráti Kör elnöke volt. A magyar huszárhagyományok ápolásaként kétévenként huszártalálkozók rendezését vezette, kapcsolatot tartva a többi huszárhagyomány-őrző egylettel, az ifjúsági huszárbandériumok tagjait eszmeileg és gyakorlatilag támogatva. A Zürichi Magyar Történeti Egyesület örökös dísztagjaként történeti előadásokat tartott 1989 óta saját kutatási eredményeiről, őstörténeti találkozók, évente rendezett, egyhetes történeti iskolákon. Húsz helyen tartott történeti előadást, közte 12 határon túli magyar városban, községben, egyet Zürichben. Hadtörténeti irodalmi és kutatómunkája során a huszárság történetével, a honfoglalás és kora hadtörténetével foglalkozott, főleg a lovas szempontokat figyelembe véve. 1990-ben megjelent társszerzőségével „A magyar huszárok a II. világháborúban” című műve, a témában elsőként. Nagyobb munkája egy kettős életrajz az 1848-49-es Vetter Antal

és az 1941-44-es tábornok vitéz Vattay (Vetter) Antal példás életéről és munkásságáról. Budakeszin élt, részt vett a község szellemi életében, társadalmi, hagyományörző egyesületeiben, a Széchenyi Kör és a Kárpátalja Baráti Kör munkájában. 1998. március 15-én elnyerte a „Budakesziért” kitüntető emléklapoktetet, munkája elismeréseként, a budakeszi önkormányzattól.

Pandula Attila DSc történész, habilitált egyetemi docens, Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar Történeti Segédtudomány Tanszék, ELTE Történelemtudományi Doktori Iskola témavezető, Budapest. A ZMTE Magyar Történelmi Iskoláinak szervezője, a Tudományos Tanács titkára, a KJF-ZMTE történelemtanár-továbbképzések előadója. A Szent István Tudományos Akadémia (Budapest) rendes tagja, Társadalomtudományi és Jogi Szakosztályának osztálytitkára. A Magyar Heraldikai és Genealógiai társaság elnöke. A Miniszterelnökség alárendeltségében működő Nemzeti Címer Bizottság (Budapest) állandó (tudományos) tagja. Esztergom–Budapest Főegyházmegegyháztörténeti Bizottságának (Budapest–Esztergom) tagja. A Magyar Numizmatikai Társaság (Budapest) és választmányának tagja. A Szent Rókus Plébánia világi elnöke és a Szent Rókus Alapítvány elnöke. 2012. október 27-én a Szlovák Arany Díszjellettel kitüntetését kapta a falerisztika-, illetve más történeti segédtudományok műveléséért, illetve a nemzetközi tudományos kapcsolatokban játszott szerepéért. Kutatási területe a Habsburg Birodalom (O.M.M.) és a Horthykor falerisztikája, társadalomtörténete. Általános falerisztikai kérdések, forrástan. A falerisztika- és a heraldika kapcsolódási pontjai. Magyar vexillológia. Összes tudományos és felsőoktatási közleményének száma 305, közte négy monográfia, összes tudományos közleményének és alkotásainak független idézettségi száma 84. (2018-as összesítés szerint.)

Radványi Irène-Henriette magánkutató, Stockholm.

Sárkány Kálmán néprajzkutató, Budapest.

Sebestyén László történész, Budapest.

Simon Zoltán magánkutató, Toronto.

Vámos Tóth Bátor térképész, Honolulu.

Váralljai Csocsán Jenő (1931-2021) a teológia doktora (PhD), az MTA demográfia kandidátusa, művészettörténész, nyugalmazott egyetemi tanár, görögkatolikus pap, Piliscsaba. 1973-1974-ben az Oxford University Strategic Study Group elnöke; 1969 és 1994 között demográfiát adott elő az oxfordi egyetemen. 1975. november 30-ától az Árpád Akadémia rendes tagja. 1976. április 26-án gr. Wass Albert meghívta az Erdélyi Világszövetség elnöki tanácsába. A Jeruzsálemi Szent Lázár Lovagend nemesi jogi keresztje: rangidős káplán, jogi lovag 1988. július 29, bailiff 2004. május 18, egyházi nagykereszt 2004. szeptember 5; spirituális nagyperjel 2004. november 22. A Vitézi Rend jubileumi érdemkeresztje 1990. szeptember 9. Megszervezte 1994 és 1997 között a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Kar szociológia tanszékét (társadalomtudományi intézetét) Piliscsaba Klotildligeten. A ZMTE alapító örökös dísztagja és díszelnökségének tagja.

Vida Dénes (1954–1993) szerzetesi neve Bhakti Abhaj Naraján Swámi, az első magyar vainsava közösségek és a [Kagylókört spirituális folyóirat](#) alapítója, könyvkiadó, a Pécsi Egyetemen hindu filozófiát és szanszkrit nyelvet tanított.

Zachar József (1943–2009) MTA-doktor, hadtörténész, ny. ezredes, hab. egyetemi tanár. Fő kutatási területe a Rákóczi-szabadságharc, valamint a napóleoni háborúk korának hadtörténete. Csepelen végezte általános iskolai és gimnáziumi tanulmányait, majd 1961-ben egy országos középiskolai tanulmányi versenyen kiemelkedő helyezést elérve és ezzel párhuzamosan érettségi vizsgát téve, felvételt nyert az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karára. Itt folytatta történelem, német nyelv és irodalom szakos tanulmányait, melyek 1966-ban középiskolai tanári diplomával zárultak. A Magyar Néphadsereg Egyesített Tisztiiskola Pedagógia Tagozatán, 1967-től Kossuth Lajos Katonai Főiskolán kapott tanári állást. Itt 1974-ben hadtörténelem-főtanárrá nevezték ki. 1975-ben tudományos munkatársként a Hadtörténelmi Intézet és Múzeum állományába helyezték át. 1977-ben kandidátusi (C. Sc.) fokozatot szerzett. 1981-től tudományos főmunkatárs, 1983-ban hivatásos állományba lépett és őrnaggyá nevezték ki. Ezzel párhuzamosan elnyerte a Hadtörténelmi Közlemények című folyóirat főszerkesztői állását. 1986-ban soron kívül alezredessé léptették elő, majd még ebben az évben a Hadtörténelmi Intézet és Múzeum Bécsi Kirendeltségeként az Osztrák Hadilevéltárban működő Állandó Magyar Levéltári Kirendeltség vezetője lett. A bécsi külszolgálatból 1995-ben tért vissza Magyarországra, ezredessé léptették elő, valamint a Honvédelmi Minisztérium Hadtörténelmi Intézet és Múzeum főigazgatójának szaktanácsadó-jává és tudományos helyettesévé nevezték ki. 1996-ban a Magyar Tudományos Akadémia doktora. 1999. október 27-én szolgálati nyugállományba helyezték. 2000 és 2003 között a Rendőrtiszti Főiskola Rendészeti Vezetőképző, Továbbképző és Kutató Intézet osztályvezető-helyettese. A 2000/2001-es tanévtől kezdődően az egi Eszterházy Károly Főiskola óraadója, 2001-ben habilitált, majd a köztársasági elnök 2002-ben egyetemi tanárrá nevezte ki. Haláláig a Modernkori Magyar Történelem Tanszék oktatója. 1980-tól a Magyar Hadtörténészek Nemzeti Bizottságának ügyvezető titkára, majd 1990-től főtitkára, végül 2000-től haláláig elnöke. A Magyar Hadtudományi Társaság alapító tagja, majd 1995 és 2001 között elnökhelyettese. 1996-tól a Nemzetközi Napóleon Társaság elnökségi tagja. 1978-tól a Magyar–Osztrák, 1983-tól a Magyar–Francia Történész Vegyesbizottság tagja. 1980-tól a Nemzetközi Hadibibliográfiai Bizottság tagja, 1990-ben a Nemzetközi Hadilevéltáros Bizottság alapító tagja, majd 1995 és 2000 között választott főtitkára. 1986 és 1999 között három ciklusban a Magyar Történelmi Társulat igazgatóválasztmányának tagja. Ugyancsak alapító tagja volt a Magyar Történészek Világszövetségének, a Hajnal István Kör Társadalomtudományi Egyesületnek, a Tájak–Jegyzetek Korok–Jegyzetek Múzeumok Egyesületnek, a Honvéd Hagyományőrző Egyesületnek, valamint a Hadtudományi és Biztonságpolitikai Egyesületnek. Részt vett a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történelmi Tudományos Társaság létrehozásában, majd 1999 és 2004 között a szervezet egyik alelnökeként működött. 2002-től haláláig az Osztrák Köztársaság honvédelmi miniszterének meghívására a tárca tudományos bizottságának hadtörténész-szakértője. Rendkívüli jelentőséget tulajdonított a szakma annak a ténynek, hogy Markó Árpádot követően, fél évszázad elteltével 1995-ben Zachar József lett a Nemzetközi Hadtörténelmi Bizottság első magyar elnökségi tagja, sőt egyben alelnöke is. Az 1985 óta működő Zürichi Magyar Történelmi Egyesület alapító tagja és tíz éven át, haláláig, az egyesület Tudományos Tanácsának elnöke. 2008-ban a Szent Korona Szabadegyetem alapító tagja és az első két tanévben, haláláig, hadtörténelem-oktatója volt. Fő kutatási területe a Rákóczi-szabadságharc, valamint a napóleoni háborúk korának hadtörténete, továbbá a Habsburg Birodalom hadügye, hadereje, háborúi 1648–1848 között; a magyar katonai emigráció 1692–1848 között; a szabadságharc, az önkényuralom és a

dualizmus korának hadügye 1849–1918 között; az egyetemes politika- és hadtörténet magyar vonatkozásai 1618–1918 között. Kiemelten foglalkozott a huszárság történetével, eme fegyvernem európai elterjedésével és jelentőségével. Részletesen mutatta be Bercsényi László életútját és a magyar huszárok szerepét a francia hadseregben. „Bécsi tartózkodása alatt alaposan el tudott mélyedni a forrásokban, a kutatások során számos új információra bukkant. Ráirányította a figyelmet, hogy 1683 és 1792 között a császári-királyi tábornoki karba 311 magyar ezredes jutott be, s közülük például Hadik András tábornagy, elismert hadvezér lett. Számos adat elemzésével bizonyította, hogy a magyar tisztek és tábornokok kiváló teljesítményükkel nagy számban érdemelték ki a legmagasabb katonai kitüntéseket. Előszeretettel foglalkozott a hadtörténelem, és a hadtörténet-írás jelentős személyiségeivel, így például Lipszky Jánossal és Markó Árpáddal.” Disszertációján túl 21 önálló kötete jelent meg (közte öt társszerzők bevonásával), 10 tanszéklet és egy általános iskolai (7. osztályos) tankönyv szerzője, társszerzője. Tanulmányai 24 különböző országban láttak napvilágot, hazai szerepvállalása mellett 21 országban tartott tudományos előadást. A fentiek tükrében nem volt meglepő, hogy amikor 2007. szeptember 22-én a Magyar Tudományos Akadémia Dísztermében a „Magyar Huszár”, mint intézmény Magyar Örökség díjat kapott, a laudációt Zachar József, az „egyetlen magyar eredetű csapatnem, a világszerte ismert és elismert huszárság történetének legszakavatottabb ismerője, egyúttal a huszár szellemiség elhivatott képviselője mondhatta”. Élete utolsó éveiben egyre inkább az összegző, több korszakra kiterjedő kutatásokat és publikációkat helyezte előtérbe. Előszeretettel fordult a magyar nemzet őstörténete és vallásának kérdése felé, de emellett kitekintett a 20. századi magyar történelem legfontosabb kérdéseire is. A témában megjelent monográfiai szakmai vitákat indukáltak. Ugyanakkor „a szakszerűséget és az enciklopédikus tudást senki nem vonhatja meg tőle”. Díjai: Az Oktatásügy Kiváló Dolgozója (1973), A Haza Szolgálatáért Érdemérem arany fokozata (1988), Érdem utáni Szolgálati Jel I. fokozata (1993), Osztrák Köztársaság Tudományos és Művészeti Becsületkeresztje (1993), Vitézi Rend Érdemkeresztje (1993), Nemzetközi Napóleon Társaság Érdemrendje (1997), Zrínyi Miklós-díj (1997), Érdem utáni Szolgálati Jel I. fokozata (1998), A Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság Érdemkeresztje (1999), A Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség Csendőr Emlékérme (1999), A Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség Csendőr Érdemkeresztje (2002), A Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság Érdemrendje (2003), Fabriczi Kováts Mihály Történelmi Társaság Emlékérme (2003), Szemere Bertalan Díj (2005), Igazolt Magyar Szabadságharcos Világszövetség „Hűség a Hazához Érdemkereszt” kitüntetés (2007). A ZMTE keretében tartott jelentős előadásai közül megemlítünk itt néhányat: összefoglalóját 1100 éves békekötéseinkről: <https://mek.oszk.hu/05900/05939/05939.pdf> (pp. 521-570), a nagy/első világháborúról: <https://mek.oszk.hu/06800/06802/06802.pdf> (pp. 17-30) és az újról, azaz a/másodikról: <https://mek.oszk.hu/06700/06790/06790.pdf> (pp. 181-194), valamint a huszárságról: <https://mek.oszk.hu/06800/06824/06824.pdf> (pp. 291-307), és 1956-os forradalmunkról is: <https://mek.oszk.hu/09100/09137/09137.pdf> (pp. 143-158).